

"een wak is juist fijn!"

Geert Gans zag zijn wak kleiner en kleiner worden. Hij, en de paar andere eenden en ganzen die er nog waren, zwommen zich een slag in de rondte om het open te houden. Dat viel niet mee met die strenge vorst. Er was ook niet veel meer te eten. Mensen kwamen wel eten brengen en dat was maar goed ook, want anders waren ze echt doodgegaan van de honger. Nee, Geert en zijn metgezellen waren niet blij met het ijs.

Wel blij met het ijs waren veel mensen, dat konden de vogels wel zien. Ze trokken rare schoenen aan met ijzeren staven eronder en daar gingen ze heel hard op vooruit. De één wel harder dan de ander en dan waren er ook nog kleintjes, die konden er nog niet veel van. Die zaten meer op het ijs, dan dat ze op die dingen stonden.

Wat Geert niet snapte, was, dat niet alle mensen zich zo voortbewogen. Je had nog altijd van die eigenwijze mensen, die glibberden liever op de fiets of met de auto of in zo'n klein open karretje met drie wielen. "Kom toch op het ijs en doe die rare schoenen aan, dan ga je veel harder!" riep Geert, maar ze luisterden niet en bleven koppig doen waar ze mee bezig waren.

Soms viel er ook wel eens iemand met een harde klap op het ijs. Dan voelde Geert het water in zijn wak klotsen. Deden ze dat maar hier, dacht hij dan, dan konden ze helpen het wak groter te maken. Maar nee, de mensen leken het wak juist te mijden. Geert snapte er niets van. Een wak is toch juist fijn?

© januari 2009, Alida, BasicPublishing.nl